

кога-то ви е отворена. Кой знае, каква ли още бѣдѣщность очаква тебе. Може бы да бѣдеш по-честитъ и отъ Радомира.

— Каква-то была бѣдѣщность да мя очаква, не можѣ да ѣмъ търсижъ въ царскыя дворъ, зашто-то не съмъ ся наготвилъ за това. Не знаѣмъ гърцы.

— Не знаешъ! извика квесторъ-тъ възчуденъ. Па що чакашъ? Учи ся!

— Съ другѣжъ волюжъ быхъ училъ, ако да не бѣше гърцкый-тъ языкъ, языкъ на непріятеля на мое-то отечество, за да бѣде България свободна и независима.

Тыя рѣчи направихъ и на квестора съще-то впечатление, както и на коморника, подиграване съ дворскыя етикетъ. Старець-тъ погледа съ голѣмо съжаленіе на младыя си съотечественникъ, на рече, махаѣщицъ главѣ:

— Що блѣнувашъ ты! Види ся, че идешъ отъ просто мѣсто. Нѣ такивы глупости не ти е вдѣхнѣлъ Радомиръ. По-добрѣ ще да е да не говоришь таково нѣщо въ Цариградъ.

— Нѣ тукъ има Българе, рѣче Ясень като неволно.

— Има, нѣ вѣрни и послушни царскы подданици, отговори старый-тъ сановникъ истинскы и замыслено дигнѣ главѣ, докаченъ нѣколко отъ тона на младыя, който не уважаваще никакво достоинство.

Послѣ тыя два разговора, отъ кои-то му зависяше карієрата, Ясень промѣни тонъ; не спомянуваше вече ни отечество, ни мръзость камъ Гърцы-ты; нѣ не можеше вече да повърне изгубенж-тѣ милость у уйка си и бывшія квесторъ. Откакъ си каза истинж-тѣ, не ся стараеше вече никакъ за неѣ, нѣ прѣдаде ся цѣлъ да испытва държавныя механизмъ, при кое-то подпѣлно му помагаше Петръ. Два-та брата взаимно си допълнявахъ и единъ другому подавахъ забѣлѣжки, на-